

Rechtvaardige Rechters

Rechtvaardige Rechters

Pierre Connix

Auteur: Pierre Connixé
Coverontwerp: Pierre Connixé
ISBN: 9789465010779
Alle rechten voorbehouden
Eerste druk: 2024

Inhoud

Connixe in Bellem	9
Er werd gebeld	14
Eerste bezoek life coach	16
Pensioen	23
Nieuwe wet	26
Oud	29
Schuur ingestort	32
Tweede bezoek life coach.....	34
De Vondst.....	37
Geschiedenis van de diefte.....	42
Het paneel: quo vadis?	58
Derde bezoek life coach	61
Abt Dom Marie-Albert Van der Cruyssen.....	68
De vlucht naar Orval.....	72
De vlucht naar Gent.....	77
Griffier Bultinck.....	79
De vlucht naar Bellem.....	81
Vierde bezoek life coach.....	83
Ongeval	91
Vijfde bezoek life coach.....	93
Dendrologisch onderzoek	100
Zesde bezoek life coach.....	102

Blik in de spiegel.....	112
Zevende bezoek life coach.....	115
Achtste bezoek life coach.....	122
Verkennde gesprekken via Darkweb.....	130
Voorwaarden tot onderhandelingen.....	132
Testament.....	138
Negende bezoek life coach.....	139
Echte onderhandelingen.....	145
Dading.....	150
Schrijver.....	158
Marketing Communicatie Plan.....	161
Bellem setting.....	164
Leven met een huishoudster.....	168
Terug naar het modeltekenen.....	172
Samen op reis.....	174
Kwaliteit voor geld.....	179
Wittebroodsweken.....	182
Huwelijksaanzoek.....	183
Op zoek naar zijn geheim.....	188
Ziekenboek.....	191
Herziening testament.....	193

Connixe in Bellem

Pierre adoreerde zijn recent verworven oeuvre: 330cm hoog, 190cm breed, 30cm diep. Een mixed media werk van de Duitse kunstenaar Anselm Kiefer. Het vulde een volledige wand van zijn negentiende-eeuwse herenhuis. In Maastricht, tijdens zijn bezoek aan de Tfaf, The European Fine Art Foundation, werd hij stante pede aangezogen door het op het canvas afgebeelde verformfaaid vervuild wit trouwkleed, beladen met bruine, ruw aangebrachte aardse kleurenvlekken. Ledematen en gelaat waren afwezig. Over het niet waarneembaar hoofd was een labyrint vol roestige scheermes-prikkeldraad gedrapeerd, meerdere lagen, een kluwen dat gevoelens van verscheurende rauwheid opriep. Bij nadere en diepere observatie verscheen op het bedroevend vale kleed een witte, handgeschreven tekst: Paete, non dolet. Onderaan het werk een tweede frase: 'Die Frauen der Antike: Arria.' Kiefer haalde zijn inspiratie uit een van de 37 boeken van de encyclopedie Naturalis Historia van Plinius de Oudere. Het verhaal ging als volgt. De Romeinse senator Aulus Caecina Paetus werd ter dood veroordeeld voor zijn rol in de opstand tegen keizer Claudius. Toen het vonnis werd uitgesproken, kreeg Paetus de gunst zichzelf te mogen doden in plaats van de toorn van de keizer onder ogen te zien. Er werd hem een mes aangereikt. Paetus kon zich niet tot suïcidaal gedrag vermennen. Om haar gemaal aan te moedigen

pakte Arria het mes af en duwde het wapen met haar twee handen fors in haar borst. Daarna reikte ze Paetus de bebloede dolk aan met de woorden: 'Paete, non dolet, het doet geen pijn, Paetus.' Het werk verbeeldde de heroïek van de vrouw, de zwakte van de man, en de eeuwige liefde in de dood verenigd.

Bij het aanschouwen en herbeleven van dit dramatisch gebeuren werd Pierre door een alles overweldigende emotie bevangen. Het greep hem naar de keel. Zonder enige aarzeling kocht hij. Enkele weken later installeerde hij het kunstwerk in zijn bureau, een rommelige mancave. Torens gestapelde boeken, dikke dossiers, verzamelingen muntstukken, sigarenbandjes, postzegels, 28 dinky toys, torso's, cd's, diverse paperassen allerlei, foto's, IT kabels, naaktschetsen, prullaria, schrijfpapier, een plaasteren beeld van de Franse chansonnier en provocateur Serge Gainsbourg, plaques- de metalen schildjes welke het beeldmerk van champagnehuizen kenmerken-, verkreukelde classeurs etc.

Hij had in 1979 't Casteelken, verworven via een openbare verkoop. De manoir was een symmetrisch bakstenen gebouw met centrale voordeur, twee traveeën links, twee traveeën rechts. De vestibule scheidde de woning in twee evenwijdige delen. Bij het betreden capteerde de zwart marmeren vloer met vierkante, witte cabochons zijn aandacht. Het plafond met moulures was hemels transparant blauw. Zijn blik gleed nadien over de zijmuren van wit gevlamd Carrara marmer. Door de glasramen van de achterdeur

scheen het zonlicht een gefilterd rood vlekkenmotief op de vloer. Langs dezelfde as kreeg hij toegang tot de tuin, een zwembijver, een water spuwende kikker en een Sir Edwin Lutyens bank. Eén lengte as. Deze architecturale opbouw ervaarde hij als heel rustgevend.

De constructieve symmetrie van het gebouw liep over in het Apollinische gedeelte van de tuin, omzoomd met taxus, buxus en witte rozen. De belendende zijkanten, Dionysisch, waren omgeven met beuken, boerenjasmijn en een bos met volwassen esdoorn, tamme en paarden kastanje. Een wisteria sinensis slingerde zich met zijn overvloedige, lichtblauwe, zoetgeurende trosbloemen in talrijke bochten vast over de volle breedte van de achtergevel. Een tien metershoge taxus was conisch getrimd en ging ambitieus de concurrentie aan met de Gherkin van Londen, la tour Eiffel van Parijs en de multicolore Torre Agbar in Barcelona. Hij beschreef zijn groene oase centraal als de rationele, strakke 18de eeuwse Franse en decentraal als de romantische, speelse, 19de eeuwse Engelse tuin.

Hij hield van grandeur: de vier meter hoge plafonds, versierd met meerkleurige moulures, een centrale rosas met een kristalheldere kroonluchter van Murano, marmeren schouwen in de living en de eetplaats, met bladgoud versierde opstaande spiegels, een drie meter hoge eiken bibliotheekkast, Turkse, Perzische en Afghaanse tapijten, Afrikaanse maskers, een 18de-eeuwse secrétaire, twee

Indische reiskoffers uit de koloniale periode in rood beukenhout, een litho van Roger Raveel, een litho van zijn vriend Wyckaert, een Émile Gallé vaasje, een naakt van Minnebo, marines van Camille Collin. Deze waardevolle parafernalia streelden zijn gevoelens voor esthetische schoonheid. Metershoge vensters lieten zenithaal licht binnenstromen. De muren in de living en de eetplaats waren met crèmekleurige tintelende verf bedekt. Zijden gordijnen en stijlvolle sledestoelen met armleuningen van het Duitse merk Thonet zorgden voor de verdere aankleding. Twee Cassina zitbanken, de driezit uitgevoerd in donker rood fluweel, de tweezit in olijfgroen. Essenhouten parket: vijftientig centimeter breed, acht meter lang. Hij viel voor deze tautologische pracht en praal. Het huis was niet pocherig naar de straat, eerder *'vivons-beureux-vivons-cachés'* indachtig, mooi weggeborgen achter een neutrale voorgevel. Hij walgde van de oeverloze mediocriteit van protserige villa's met imagooversterkende (sic) gevels met ridicule, oh zo kasteelachtige torentjes, goed zichtbaar van op straat en bewoond door Aalterse politici, subsidies slurpende varkensboeren en ander klootjesvolk. Hij verbeeldde zich hoe hij honderd jaar terug, in zijn opulente, eclectische interieur de succesvolle schrijver-filosoof Aldous Huxley samen met zijn verloofde Maria Nys, dochter van Norbert Nys, eigenaar van de 'Tissage Mécanique de Bellem', een zeildoekweverij aan de overkant van het kanaal bemand door driehonderd arbeiders, op een luxuriëuze high tea met 'scones and clotted

cream' zou ontvangen hebben. In 1919 trouwde Aldous Huxley in Bellem en schreef later de dystopische roman 'a brave new world'. In zijn boek beschrijft hij een maatschappij-model dat op basis van voortschrijdende technologische kennis overgaat tot zelfregulatie van de populatie via zorgvuldig uitgekiende, wetenschappelijke standaardisatie. Via proefbuisbevruchting ontspruiten de baby's als alfa-heersers, een selecte groep bèta-hondstrouwe organisatoren en een massa gamma-slaafse werkers. In deze netjes gereguleerde wereld is er geen mogelijkheid tot klassenstrijd omdat langs een vernuftige conditionering van de mens het basisingrediënt van het kapitalisme, de hebzucht, wordt uitgeschakeld. De alfa-heersers zijn de elite, de beta's organiseren en de gamma's werken. Iedereen beleeft eigenwijs zijn geluk op een evidente manier. Ja, met deze inspirerende schrijver had hij graag van gedachten gewisseld. Anselm Kiefer maakte nu deel uit van zijn individuele, identitaire biotoop.

Er werd gebeld

Twee uur in de namiddag.

Er werd gebeld.

Hij kreeg hartkloppingen.

Hij liet zijn geliefkoosd dagblad voor cultuur-intellectuelen vallen.

Zijn handen trilden.

Hij kroop in zijn pantoffels.

Hij schuifelde naar het venster.

Opnieuw.

Er werd gebeld, herhaaldelijk.

Hij schoof het gordijn langzaam opzij.

Twee vrouwen aan het hekken.

Hij zag ze naar de voordeuren, door de spijlers, met aandrang.

Cassandrische verschijningen.

Hij zou ze aan de warm gesmede hekpunten willen spiesen.

Opnieuw.

Er werd gebeld, langdurig.

Hij opende omzichtig de voordeur, op een kiertje.

Hij sukkelde langzaam omlaag, van trede naar trede.

Drie niveaus le Tournaisien, Doornikse blauwe hardsteen.

Hij schreed verder over het pad van kops geplaatste bakstenen, in visgraat gelegd.

Hij naderde, tussen de struiken aucuba paniculata, tergend traag.

Een brief had hun komst aangekondigd.

Life coaches!

Profetessen van onheil.

Eén met rood haar, één met hoofddoek.

Zij officialiseerden zich met hun plastic badge.

Met argusogen bestudeerde hij de identiteitsplaatjes.

Hij roefelde een sleutel uit zijn linker broekzak.

Hij ontgrendelde het zwarte hekken.

Zij duwden het open.

Zij betraden zijn domein, zijn territorium.

Zij passeerden hem, richting voordeur.

Zij glipten binnen.

Eén wel bekleedsde derrière.

Eén verborgen in een blauwe abaya.

Hij was verloren.

Eerste bezoek life coach

Ze installeerden zich parmantig in de eetplaats aan de ovale tafel met zicht op de tuin. Hij ging erbij zitten, zodanig dat hij simultaan hun lichaamstaal kon observeren. Met overdreven veel geste nam de roodharige, rondborstige OCMW ambtenares, het woord.

‘Mag ik u voorstellen? Dit is Fatima.’

Fatima staarde hem meteen strak aan. Hij dacht prompt aan de tip om veilig en wel door Brussel rond te wandelen: draag een donkere zonnebril. Zo kan je het standaard agressieve oogcontact van jonge, uitdagende Marokkanen trotseren, mogelijke conflicten anticiperen en confrontaties vermijden. Hij zocht maar vond geen verduisterende bril in de buurt. Fatima stak al zittend krampachtig een strakke hand uit. Over de tafel. Pierre was bekend met het feit dat bij het eerste lichamelijke contact, vaak is dit de hand schudden, de machtsverhoudingen zich installeren. Hij plaatste met een Trumpiaanse handwring zijn palm boven op de hare en kneed krachtig haar kootjes bij elkaar. ‘Wat een kille lichaamstaal heeft die Fatima toch’ reflecteerde Pierre. Zij murwde zich los. Meteen ervoer Pierre een nog meer agressieve, vijandige, striemende blik. Koolzwarte ogen boordden dwars door hem heen. Haar blauwe abaya bedekte deels haar grijzende haren, nek en schouders. Snel voelde hij onheilspellende spanning opkomen. Wat zou hij graag deze indringster kunnen braveren. Hij vuurde, nog steeds zonder

zonnebril, venijnige blikken terug. Hij fixeerde op haar scherpe neus. Hij bespeurde snorharen boven haar dunne bovenlip. Pierre monkelde binnensmonds dat ze rond de vijftig moest draaien en zeker van Noord-Afrikaanse souche was. Hij vond de keuze van een gesluierde vrouw voor deze precare job totaal not done. Het strookte niet met het principe van absolute neutraliteit in openbare diensten. Misschien was dit opgezet spel om hem op stang te jagen en hierdoor zijn mentale gezondheid te ondermijnen.

‘Fatima wordt uw permanente life coach. Zij zal u begeleiden. Maandelijks zal ze bij u langskomen. Ze zal voor uw welbevinden zorgen gedurende de herfstdagen van uw leven. ‘Mens sana in corpore sano, weet je wel,’ klonk de OCMW-ster.

Zij denkt zeker dat ze op mij indruk kan maken met een Latijns adagium, dacht Pierre. Hij had zich hierop terdege voorbereid. Hij wist precies wat de doelstellingen van deze coaching sessies waren. Dit hoefde geen Latijnse krans. Hij was op zijn hoede. Hij nam een voorzichtige, afwachtende houding aan. Hij liet de tegenpartij een eerste kaart op tafel leggen. Hij stelde dus een open vraag, een vraag zonder inhoud. De content zou van de overzijde moeten komen.

‘En wat betekent deze begeleiding precies, wat zal er gebeuren, wat staat er op het programma?’

‘We voeren periodisch, dit is meestal maandelijks een interactief, psychologisch dieptegesprek van een uur.’

‘Oja, en wat is de inhoud van dit diepgaand psycho-gesprek, handlezing misschien?’ ironiseerde Pierre grijnzend.

‘Dat zou ons nu te ver leiden, dat zal Fatima met u bespreken tijdens haar eerstkomende bezoek, volgende week vrijdag om tien uur.’

‘Ela, ik dacht dat het personal coaching gebeuren maandelijks zou lopen, en nu is de frequentie van het bezoek ineens wekelijks, jouw verhaal klopt langs geen kanten, je spreekt met dubbele tong.’

‘Rustig meneer Connixe, dit is een soort kennismakingsgesprek, volgende week pas start de echte personal coaching. Fatima zal u dan meer details over de aanpak verstrekken.’

‘Wij zullen u vandaag enkel een digitale implantaat administreren,’ vervolgde de roodharige.

‘Een wat?’

‘Een NFC implantaat. Dat letterwoord staat voor ‘near field communication’, dit is een chip die we pijnloos tussen duim en wijsvinger inbrengen. Vanaf dan behoort je tot de geprivilegieerde groep van de Cyborgs. Dit is een neologisme samengesteld uit delen van twee woorden, namelijk ‘cybernetics’ en ‘organisme’. Als Cyborg behoort u vanaf dat ogenblik tot de elitaire club van de geconnecteerden.’

‘Wat een futuristische blabla, het klinkt wel uitdagend deze nieuwe technologie, maar ik ben verrast, ik weet eigenlijk van niets, jullie hebben mij hierover niet geïnformeerd.’

‘Toch wel, we hebben je enkele dagen geleden hierover een mail gestuurd.’

‘Niet gelezen.’

‘Had ontmoeten, geen erg.’

‘En wat doet dat ding?’

De roodharige weer. ‘Deze chip registreert hoe uw lichaam er voor staat. We meten hiermee permanent een aantal parameters zoals bloeddruk, hartslag, slechte en goede cholesterol, suikerwaarden in uw bloed en andere biomedische gegevens. Meten is weten. Op basis van deze data kunnen we uw levensstijl meehelpen aanpassen om in goede conditie te blijven.’

‘Ewel, daar doe ik dus niet aan mee. Godverdomme op mijn leeftijd.’

‘Het zal wel moeten, meneer Connix, anders volgen er levensverkortende sancties’. Om haar woorden kracht bij te zetten bracht ze haar kippenfilet bovenarmen over haar borsten bij elkaar en klapte krachtig met haar handen.

‘Maak zo geen misbaar. Dit is pure chantage.’

‘De Assu-wet is streng maar rechtvaardig: voor iedereen gelijk’.

‘En als ik tegenspartel?’

‘Dan halen we de politie erbij.’

‘Je moest je schamen. Hoe ziet dat ding er uit?’

‘De chip heeft een diameter van twee millimeter en een lengte van twaalf millimeter. Het is zo minuscuul als een kleine rijstkorrel.’

‘En hoe gaat dat in zijn werk? Waar is de dokter?’

‘Hierbij is geen dokter vereist. Fatima heeft bij het OCMW een doorgedreven opleiding gevolgd en mag volgens de Assu-wet de handelingen uitvoeren.’

‘Doet dit pijn?’

‘Nee, de chip wordt met een spuit met een iets dikkere naald ingebracht, de pijn is gelijkaardig aan de pijn die je ervaart bij de prik bij bloedafname. Ok? Genoeg gepalaverd.’

Fluks veerden de twee vrouwspersonen recht. De OCMW-ster nam vliegensvlug Pierre’s arm in een houdgreep. Fatima boorde met de dikke naald van de spuit de chip in Pierre’s dooraderde hand, in de holte tussen duim en wijsvinger. In een wip was de klus geklaard. Pierre, in snelheid gepakt, versteende. Hij staaarde naar zijn blauwe aders die als een meanderende rivier op de rug van zijn hand opkrulden. Een rottig gevoel be kroop hem. Hij voelde zijn eigenheid wegglijden, een vreemd voorwerp was zonder permissie in zijn lijf gedrongen, hij was verkracht.

‘Prima. U bent nu een Cyborg. Ongeveer na zes à acht weken is de chip fysisch gestabiliseerd en maakt dit digitale implantaat deel uit van uw lichaam.’